

APROFITAR L'OCASIÓ

Després del discurs de Pere el dia de la Pentecosta i del primer sumari que descriu la vida de les primeres comunitats, el llibre dels Fets dels Apòstols narra la guarició d'un invàlid per part de Pere i Joan (3,1-10), seguida d'un discurs (3,11-26), que queda interromput per la detenció dels dos apòstols (4,1-4). S'organitza una reunió dels dirigents d'Israel, notables i mestres de la llei a fi d'interrogar Pere i Joan sobre el que fan i el que prediquen. La primera lectura d'aquest diumenge recull el discurs de Pere davant els dirigents i els notables (4,8-12). A diferència, doncs, dels dos anteriors discursos Pere s'adreça aquesta vegada a les autoritats jueves. No es pot desaproveitar l'ocasió de dirigir-se a un auditori tan significatiu.

La causa de la detenció és per motius purament teològics. Donat que la classe sacerdotal, els notables i un bon nombre de mestres de la llei eren saduceus, que negaven la realitat de la resurrecció, és lògic pensar que l'anunci de la resurrecció de Jesús, per part de Pere i Joan molestés als saduceus. Més enllà d'això, es pot pensar que els dirigents actuen d'acord amb Dt 18,21 quan es pregunta per l'autenticitat de la predicació dels profetes: "Potser et preguntaràs dintre teu: Com podem reconèixer que les seves paraules no les ha dites el Senyor?" Davant d'això al profeta li cal aportar proves. És el que se'ls ha demanat a Pere i Joan en el v.7.

Pere parla ple de l'Esperit Sant. El terme, que usa aquí LLuc per dir que Pere està "ple" de l'Esperit Sant no és el mateix, que usa a Ac 2,4 quan, el dia de la Pentecosta, tots van quedar plens de l'Esperit Sant. En aquest passatge LLuc usa el participi aorist del verb "pimplêmi", igual que a Lc 1,41, (Elisabet a Maria) i Lc 1,67, (càntic de Zacaries). En tots aquests moments la possessió de l'Esperit és temporal, es dona l'Esperit per dir o executar una cosa determinada. En canvi, en el text que comentem, el terme usat és l'adjectiu "plêrês". Qualifica tota la

persona i li reconeix unes capacitats i qualitats, que només es tenen en possessió de l'Esperit. LLuc l'aplica a Jesús en el baptisme (4,1) i a Esteve (Ac 6,5; 7,55) i Bernabé (Ac 11,24). Que LLuc l'apliqui ara a Pere, vol indicar que no sempre aquest parla inspirat per l'Esperit, però que aquesta vegada, quan està parlant amb l'estament de poder més alt d'Israel, sí està en sintonia amb el pensament de Jesús.

"El Natzarè, que vosaltres vau crucificar" (v.10). Ras i curt. Ells en són els responsables. Cap menció de Pilat ni cap atenuant a l'estil de Ac 3,17 (el discurs anterior), segons el qual haurien actuat sense saber què feien perquè estaven executant un previ pla de Déu. A diferència dels evangelis Mc 16,6 i Lc 24,6 on l'autor de la resurrecció és el propi Jesús: "Ha resuscitat", aquí LLuc usa una fórmula que repeteix a 2,32 i 3,15, segons la qual és Déu qui ressuscita Jesús. Segurament LLuc, en aquest passatge, vol contraposar l'acció dels dirigents d'Israel a l'acció de Déu. Al poder de crucificar Jesús s'hi contraposa el poder de Déu de ressuscitar-lo. D'aquesta manera es posa de manifest que l'acció dels grans sacerdots, notables i mestres de la llei és diametralment oposada a l'actuació i la voluntat de Déu. Sense embuts, es veu molt clar quin és el fer de Déu i el fer dels dirigents d'Israel.

La pedra principal tan pot ser la que serveix de fonament, com la que fa de clau de volta, encaixant un arc de mig punt. Es miri com es miri, tot va a parar a afirmar que Jesús és la peça fonamental en la construcció del nou Israel. Però atenció al detall: "Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos". Canvi de destinatari; la salvació no s'adreça només a Israel sinó a tots els homes. La salvació s'universalitza. Posar-ho en pràctica no serà fàcil. Es veu seguint la lectura de tota la resta llibre.

Diumenge 4art de Pasqua
29 d'Abril de 2012

